

Николай Пеняшки

Случка в кръчмата

Сапунджиев, или както му казваха – Сапуна, седеше в кварталното кръчме и пиеше кафе. Посещаваше кръчмата в края на деня. През леко заскрежения прозорец наблюдаваше с мрачен поглед квартала, в който живееше от двадесет години. Печката бумтеше и излъчваше приятна топлина. Само при отваряне на вратата от всеки посетител, топлината се завихряше, обръщаше гръб на седящите и бързо се изнизваше навън. Януарският студ, не обещаваше нищо хубаво, освен на децата – тяхната дърена ваканция.

– А-а-ама, че студ, кога ще свърши тая зима? Мамка му!

– Пешо-о-о, Пешо, ще има да мръзнем още дълго време! – възкликна Сашо, почесвайки се по тила.

– Ще мръзнем, няма как, дървата и въглищата свършват, а и пари няма!

– Мамка му стара! – отбеляза неспокойно Пешо, засуквайки рошавия си мустак.

– Що не си подстрижеш мустака, още малко ще влезе в устата ти! – подразни го Сашо.

– Ами ти бе, с тая гола катуна, ще ти замръзне мозъка, къосе такава! – отговори другия.

Двамата бяха приятели от дълги години. Често се дразнеха, но държаха на дружбата си.

В ъгъла на съседната маса до Сапунджиев, седеше мъж на средна възраст, и свиреше на гадулка. Свирнята му се смесваше с музиката на телевизора. В какафонията на този шум, всеки толерантно се бе вгладил в себе си. Никой не проявяваше интерес към гадуларя.

Нарочно не го стимулираха, за да не се чувстват задължени, да му плащат за музиката.

Въпреки, че в кръчмата бе топло, в душата на всеки вилнееше зимен вятър, и вледеняваше сърцата. Изпитваха нужда от нещо друго. Към средата на месеца, джобовите на повечето съквартилци бяха отгнели. Само на крайната маса, откъм вратата пиеха концентрат. Глухонемият черпеше приятели, понеже бе получил поредния запис от сина си, който работеше в Австралия като архитект. Обгръщаха глухонемия с внимание, и му говореха охотно с жестове.

– Я го виж ти, Кайчо и отбора му пият водка с безалкохолно и ядки, а ние сме на вино! – рече със завист Сашо – А-а-ама, че е облечен!

– Ей, Ганьо! – обърна се към него Сашо. – Постоянно гледаш в канчето на другия! Не знаеш ли, че сина му работи повече от двадесет

години в Австралия, като архитект? Човекът учил, и се реализирал навън.

– Какъв Ганьо съм бе?! Мамка му... Пешо се казвам, бе глупак!

– Не знаеш ли..., че Ганьо е Алеков герой?! Ти си глупак! Я кажи, колко книги си прочел? Тъй като те гледам с тоя мустак и корем, само на него ми мязаш.

Извън сетивата на глухонемия, бяха свиренето на гадуларя, и по-редния фолк – кич, с ориенталски оттенък, който се излъчваше по телевизията.

„Навън вятърът обърна посоката си, като политиката“ - реши Сапунджиев, тъй като снежинките отначало падаха от дясно-наляво, а после обратно. Той се заоглежда с интерес навън. Три песа тичаха по улицата, и се приближаваха към изоставения „Москвич“. По едно време се заиграваха в любовни игри... Песът, който лежеше под колата, не можеше да излезе от страховата си невроза, тъй като скоро бе освободен от кучкарника. Сякаш бе част от обществото, и се чувстваше уязвим, и гладен в тази съвсем нова обстановка. Бе загубил територията си, където се чувстваше добре.

Понякога вечер Сапунджиев му даваше остатъци от скромната си трапеза. Наскоро бе констатирал, че някой друг му носи храна, което го радваше. Дори видя под москвича не голям кашон, в който лежеше песа. Явно някой го бе съжалил.

„Сигурно тук ще бъде до края на пролетта“ – продължаваше да мисли Сапуна. – „Може би дълго време на животното му трябваше, да придобие наново инстинктите си“.

Засага животното страховливо се криеше, от съприкосновението със събратята си. Избягваше ги и само когато го предизвикваха, се престрашаваше да джавка някак страховливо и пискливо, като че бяха отнели животинската му смелост и ярост.

Гадуларят беше спрял да свири, и обясняваше, че това е габровска гадулка от крушово дърво. Притежаваше я от двадесет години. На другата маса, се водеше следния разговор.

– Ето виж, купил съм си термо – чорапи!

– И какво им е термото?! – попита другия с ехидна усмивка, почесвайки се по тила. После погледна събеседника си учудено. Беше му ясно

за какво става дума.

– Двойни, вълнени, с финна чорапена плетка! – отговори първия притеснен.

– Я стига бе? Ако обуя два чифта чарапи, един върху друг, също ще са термоизолирани. Каква ти е файдата от такива чорапи, ако обувките ти са пробити? – каза го така убедително, че да засегне събеседника си. Спорещият млъкна пред желязната логика на другия.

Гадуларят бе напъхал гадулката в калъфа. Стана да си върви. Никой от седящите около него не му благодариха, дори и петак не му дадоха. Той оцени деликатното положение на другите около себе си. Когато мина покрай глухонемия, последния го спря с ръка, усмихна се приятелски, извади от джоба си доста банкноти сгънати на две, отдели една от тях, и му я даде. Гадуларят се смути, опита се да откаже, но глухонемият затвори банкнотата в ръката му. Двамата положиха ръце до сърцето си.

В кръчмата настъпи тишина. Всички наблюдаваха необичайната ситуация с неохота. Гадуларят прие, поклони се, посегна да извади наново гадулката, но глухонемия го спря със жест и ръка на сърцето.

Малко след това, ситуацията в кръчмата се промени. Тя заприлича на гемия, в която всеки пасажер остана верен на себе си...

КРАЙ

© Николай Пеняшки

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8178>]